

Zeflemeaua

P. STURDZA-DORIA
BIBLIOTHECA
No 1028

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orî-ce corespondență pentru redacție sau
administrație se va adresa :

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR :

GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni 4 „

Prețul anunțurilor, inserțiilor și reclame-
lor, după invoială.

Pantheonul Român, desen de N. Petrescu.

ZEFLEMEAUA

— Dacă azi țara românească seamănă cu o expoziție de păpuși automate, cari se mișcă și vorbesc, dar sunt lipsite de suflet și de viață, e vina zeflemiştilor cari, batjocorind totul, au făcut ca toate să ajungă o bătaie de joc. Jos zeflemeaua !...

Cu mici variațiuni, auzim adesea această tiradă.

Că zeflemeaua a pricinuit de multe ori rău, e netăgăduit; dar să condamnă cu desăvârșire această părțică împodoboare din firea românului, e tot așa de absurd ca a cere să se lesfinteze căile ferate din

România pe motiv că s'au întâmplat nenorociri la Birnova și la Palota.

Nu trebuie să se uite că zeflemeaua a adus atâtea servicii în dezvoltarea vieții noastre naționale, că a asvirlit la maidanul cu gunoaie multe erezii, a spulberat piedestalele de mucava imitând marmura ale multor glorii de contrabandă, a designat disprețului public pe parveniții fără merit și pe reclamagii fără obraz, nu trebuie să se uite că zeflemeaua a dărîmat tot ce-a fost putred sau grotesc pentru ca pe terenul netezit și în atmosfera purificată să se înalțe durabile și mindre clădirile de folos și fru noase.

— Jos zeflemeaua, pentru că a insultat

armata ! strigă militarii cari nu se servesc de sabie decît pentru a maltrata țivilii sau a cuceri cu ea zestre. Dar marea majoritate a militarilor cari fac onoarea și fala armatei binecuvîntează zeflemeaua ce pedepsește fără milă pe cei cari compromit această instituțiune.

— Jos zeflemeaua, pentru că lovește în literatura serioasă a țării ! strigă grav domnu Găgăușopol-Delaurziceni ; dar literații cu talent aplaudă bucuroși pe cei cari smulg bătăriile parazitare ce năpădesc cîmpul literelor.

...Și ast-fel, pe toate terenurile de activitate, zeflemeaua are de îndeplinit un rol social nu din cele mai puțin importante.

Disprețuind cărările întortochiate dar comode, ea înaintează pe drumul cel drept și anevoios, scuturînd de urechi Necinstea cocotată sus, demascînd Șarlatania îmbrăcată în haine pompoase, pălmuind Prostia ce dă năvală să mănînce la masa destinată Meritului...

Armă teribilă și superbă, bine-facere făcătoare de rău, un recrut vrea astăzi să meargă la luptă cu tine.

Luptător neîndemînic, dar a cărui mină nu va tremura în fața dușmanului ori-cît fi-va el de sfidător și puternic, recrutul nu caută glorie pentru dînsul în acest război.

Va cădea poate, copleșit de număr, trîntit de piedici viclene, dar va cădea combătînd pentru cauza cea bună și va fi fericit dacă trupul lui va sluji altor oșteni mai bavi să se ridice pe el pentru a ajunge la reduta în care vor împlînta steagul biruitor.

George Ranetti.

SIMPATIILE NOASTRE

PATAN SIHLEANU

Gazetele au anunțat că noul director al teatrelor este amator de piese moderne. Este foarte natural ca un profesor de științele naturale să prefere arta naturalistă.

Ca om de știință, d. Sihleanu și-a propus ca să găsească un leac științific situației proaste a primei noastre scene. Ni se spune că a-sa s'a adresat d-lui Basarabeanu, bibliotecar al teatrului și cunoscut inventator, comandîndu-l să inventeze un aparat grație căruia teatrul să nu mai dea deficiențe.

Bărbat energic, d. Sihleanu s'a împotrivit tuturor acelor care susțineau să nu înceapă stagiunea cu Iuliu Cezar, pe motiv că nu s'a sfîrșit încă procesul dintre d. Scurlat Ghica și Shakespeare, proces în care cel din urmă acuză pe cel d'intuă de traducere cu premeditare, deși d. Ghica face pe englezul. D. Sihleanu a pus pîciorul în prag și a spus: aut Cezar, aut nihil, — adică: ori jucăm pe Iuliu Cezar, ori nimic.

Toți directorii Teatrului Național au avut obiceiul să se înconjoare de diverși cățeluși de casa, cari făceau «sluși» și'n schimb erau tolerați să facă murdăriile pe scenă.

D. Sihleanu a rupt cu tradiția: în loc de cățeluși, d-sa a umplut Teatrul cu cogeamite cinii; e destul să cităm Cumi d-lui Haralamb Lecca, Cîinele de pază al lui Richepin, etc. Niel madam Strachinescu, cunoscuta proprietară de lînga Teatrul, nu are atîția cinii! D. Sihleanu, care e un zoolog emerit, și-a zis, de sigur: «Adică dacă la operă sunt pisici, de ce n'ar avea și Teatrul cinii, ca să complectăm colecția?»

... În numărul viitor ne vom ocupa mai pe larg de Teatrul. Am ținut, pentru debut, să dăm poza d-lui Sihleanu, care, deși nu-i executată de d. Gerolamo, e destul de decorativă.

Sarsailă

ESCURSIA LA ATENA

— D-șora Mița Tramcal scrie impresiile-i de voiaj unei amice —

*Studentul grec șarmant îmi pare,
Entuziast și cavalier!*

*Cît despre răul zis de mare
Nu l'am simțit de loc ma chère,
Dar azi — ciudată întimplare —
M'ameniță le mal de mère.*

JORJ CALATORESCO

Pin'acum poliția avea a face numai cu vagabonzi și coate-goale. Arestarea «inginerului de mine» Călătoreșcu deschide noi orizonturi copoilor lui Puiu Alexandrescu: albumul de fotografii al poliției să sperăm că nu va mai fi o colecție de sdrențeroși ca pin'acum, ci va avea onoarea să acorde ospitalitate unor mutre mai simandicoase, cu cărări la ceafă, cu părul cîrlionți și cu mustățile ridicate la un centimetru d'asupra nivelului mării.

Cine ține cu mine un rămășag? Eu zic că, dacă poliția ar da buzna pe podul Mogoșoaci într'o zi de Duminică, și ar înhăța de guler pe toți ai cu aere de filfisoni și i-ar lua de scurt:

— Ia ascultați măi, de unde atîta lux, atîta cauciuc și atîta tizană pe voi pe criza asta de s'a stăfîdit de ananghie și inimă rea cei măi mari negustori? De unde mă atîta rațională pe voi?...

Din o sută de tipuri elegante, e-patante și ambetante, pariez că cincizeci n'ar fi în stare să divulge în mod decent mijloacele lor de trai.

Mijloacele lor de trai? O babă isterică, sau — cum e cazul lui Călătoreșcu — o pecete furată de la ministerul de război.

Pină cînd pecetea asta să devină o pecete-a infamiei, Călătoreșcu sfida omenirea cu muscalul lui angajat cu luna și cu figura-i caracudiformă pe care sta sulimanul de două degete ca la o bulevardistă.

Și era inginer de mine, văz Doamne!

S'a dovedit acum că el nu făcea explorări cu sonda de cît în buzunarele naivilor și că unica mină pe care-a exploatat-o a fost... un nefericit croitor căruia îi e dator 800 de lei. Cu optsute de franci îmbraci un județ întreg!...

Pentru a face furori la șosea în

birja lui Ivănușcă, secătura mai falsifică și mandate d'ale ministerului de război.

Și voi oameni de treabă, copleșiți de hamalîcul slujbelor sărăcicioase cu cari d'abia stîmpărați foamea copiilor, voi vă dădeți în lături să nu vă calce droșca lui Călătoreșcu, și'l priveați cu invidie:

— Hei, domnule, cine are carte, are și parte! oftați voi cînd vi se spunea că sclivisitul domnișor e inginer de mine.

Și iată că în fața unei mese dintr'un local de elită, unde gomosul nostru se delecta c'o sticlă de șampanie, cade ca o bombă comisarul Boambă și... un colț al vîlului ce acoperă viața elegantă a Bucureștilor se ridică.

Călătoreșcu falsifică mandate; de un mandat a avut parte, un mandat care nu-i falsificat de loc, ci investit cu propria iscălitură a judecătorului de instrucție.

Abracadabrantul Călătoreșcu călătorește azi cu duba de la Palatul Justiției la Văcărești și viceversa și în curînd va fi fixat într'un loc, unde numele lui de Călătoreșcu va suna ca o ironie.

Călătorie sprîncenată!

Voiajoreanu

DESNĂDEJDE

— DRUGO-FARMACEUTICĂ —

*Cuprins de lubricele visuri
Ce se combină 'n nopți de vară
Și-otrăvitor se varsă 'n suflet
Ca molecula de curară,*

*Ți-am scris un pergament copilă,
Rețeta-acestuî trist amor,
Mai drăgăstos de cît Romeo
Și mai duios ca un tenor!*

*Dar tu, recalitrantă fată,
Necombinabilă copilă,
N'ai vrut să depănăm în duo
Sublima dragosteî idilă.*

*Ai ris, analizîndu'mi scrisu,
Și nu te-a 'nduioșat de loc: —
De-atuncea doru'n mine fierbe
Ca 'ntr'o retortă lîngă foc.*

*De-atunci amar îmi este traiul
Cum e sulfatul de chinină
Și hrana mi-e benzo-naphtolul
Și chino-feno-acetynă;*

*În sufletu'mi robit de tine
Substanțe toxice s'ascund,
Și 'n prada desnădejdei, dragă,
Mă voiî precipită la fund.*

Gușacoli.

BANCHERUL AMOREZAT

*Ți-am trimis dragă o scrisoare,
Aviz precum că te admir,
Și te rugam o sărutare
Să-mi împrumuți fără de gir.*

*Iscălitura'mi cunoscută
E, scumpo, cel mai bun garant
Că-ți voi plăti cu cinci la sută;
Voiu fi solvabil și șarmant.*

*Ah, dă-mi întreaga-ți confiență,
Să ne iubim ca doi nebuni,
Și nu ai teamă de scadență —
Că-ți tocmai peste nouă luni!*

Romeo.

NECROLOGUL MEŪ

După ce am citit articolul ce d. Caragiale a scris în *Moftul Romin* despre mine și despre apariția *Zeflemelei*, m'am pipăit foarte îngrijat, m'am mișcat, am umblat, am vorbit, ca să văd dacă nu cum-va — fără să bag de seamă — oiu fi murit.

Căci, în regatul român, și cu deosebire în republica literelor române, de obicei atâtea laude nu se aduc de cât celor răposați sau închiși la balamuc — ceea ce-i și mai rău.

Mulțumesc d-lui Caragiale pentru frumosul necrolog ce-mi consacră și care-mi reamintește o anecdotă povestită de Chamfort așa :

Un om bea la masă un vin excelent fără să-l laude. Stăpînul casei făcu atunci semn slugei să aducă un vin mediocru.

— A, bravo vin! exclamă oaspele cu entuziasm, după ce gustă.

— E poșircă de cinci gologani litru, domnule, — răspunse scandalizat amfitrionul, pe cînd celălalt era un adevărat nectar!

— Știu, replică musafirul, tocmai d'aia l'am laudat, fiind-că asta are nevoie de recomandație — nu celălalt...

«Asta» ar fi adică eu și *Zeflemeaua*, «celălalt» d. Caragiale și *Moftul Romin*. Pricepeți acum de ce d. Caragiale mă laudă pe mine și de ce eu nu-l voi lauda pe d-sa?...

Totuși, lăsînd la o parte ori-ce modestie, găsesc și eu că am puțin merit dînd la lumină *Zeflemeaua*. Am meritul de a fi inspirat d-lui Caragiale gîndul să aducă *Moftului Romin* îmbunătățirile pe cari le anunț.

Moftul Romin, apărînd de două ori pe săptămîna și încă cu șase-sprezece pagini, va fi o adevărată pomană pentru cititorii ahtiați după duhul neîntrecut al maestrului.

Noi, ceștia cu *Zeflemeaua*, din sărmana peculă a sărăcăciosului nostru spirit d'abia putem cheltui cîte nițel odată pe săptămîna, întocmai cum ori-care biet proletar își permite și el luxul Duminica să-și ofere o bere ori un bilet de teatru.

D. Caragiale, un adevărat Rockefeller al inteligenței romîne, oferă publicului două sardanapalice ospete spirituale pe săptămîna.

Dați buzna flămînzilor și însetaților și nu vă temeți că proviziunile *Moftului Romin* or să se sfirșească.

Dar, cînd vă veți îndestula, poțiti rogu-vă puțin să luați măcar un pahăruș și la umila prăvălioară a *Zeflemelei*. Și să ciocnim în sănătatea d-lui Caragiale, binevoitorul meu protector.

G. Ranetti

IAHNIE

*Ce gătit era odată,
Vecinic avea haine noi;
Astă-zî, criză blestemată,
Azi ca racu dă napoi.*

*Părăsindu-l-au amicii...
Unde-i vremea cînd zicea
Un «veni, guvidi, vici»
Și p'ori cine cucerea!*

*Albi bani de negre zile
Aū pierit din portofel;
Răbdătoarele cămile
Răbdă mai puțin ca el.*

*Cînd îl vezi te-apucă plînsul,
Pururi cu stomacul gol;
Azi pe scena lumei dînsul
Nu mai joacă nici un rol.*

*«O să crap!» ades își zice.
«O să mor, un glonț și-atît:
«Somnul vecinic e propice
«Unui traiu pustiū, urit».*

*«Energia'mi se topește,
«M'a sdrobit acest calvar;
«Moarte vin', mă mintuește,
«Știu că scap d'atît amar!*

*Insă, o speranță slabă
Lin străbate al său cap:
A visat azi noapte-o babă
Băgînd mina în ciorap.*

Jorj Delamizil.

INCONSOLABILA

*'Și-a îngropat bărbatu-acum trei zile,
Și-i tristă, sărmanica, foarte tristă;
De lacrimi learcă e a sa batistă...
De-ai ști ce plîns ești, domnule Vasile!*

*Dar trupul tău acum inert argil e,
Habar nu ai că Veta mai există,
Că ochiu-ai azi e jalnic' ametistă,
C'obrajii-ți roși par palide zambile.*

*De cînd cu 'nmormîntarea dumatăle
Sunt zile trei și cu-a de astăzi patru
Și nu s'a stins în pieptu-î cruda jale,*

*Ce o înfășoară ca într'un lîntoliū!
Și cum s'ar stinge, Doamne, cînd e... 'n doliū
Și nu-î ertat să mearg'ășa la teatru!*

Romeo.

STUDIŪ DE FIZIONOMIE

*Chelnerul Moriș, cînd intră 'n cafenea
un mușteriu bine 'mbrăcat.*

*Chelnerul Moriș, cînd mușteriu pleacă
dîndu-î un bun bacșiș.*

*Chelnerul Moriș, cînd mușteriu pleacă
fără să-î dea nimic.*

În adevăr, citirăm în trei limbi că autome-donul nostru se numește Marin Karmitz, care nu e numai proprietarul bricului cu umbrelă, ci și al vechei lăptării romine, fondate în anul 1881, calea Văcărești No. 47. D. Karmitz ne atrase atenția în deosebi asupra ultimelor cuvinte din cartea sa de vizită-reclamă :

«Se găsește lapte dulce de vacă prima calitate de întărcat copii».

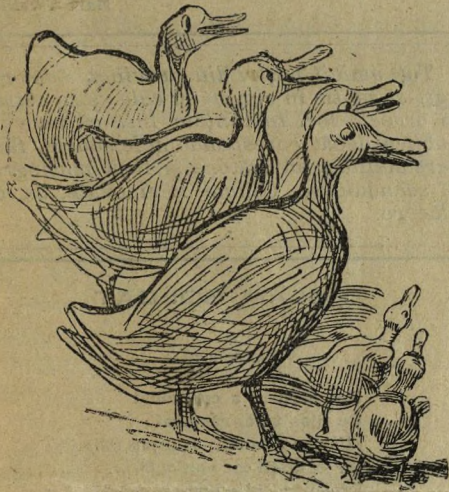
Unul din noi exclamă :

— Vezi domnule cînd zici de un om că-î bun de întărcat copii, înseamnă că-î urit foc ; și cînd spuî acelaș lucru despre un lapte, însemnează că-î de prima calitate !

D. Karmitz, după ce se recomandă, sigur de efectul produs asupra-ne, își luă o atitudine mai solemnă pe capră, plesni de cite-va ori din biciu, și ia-tă-ne sosiți la porțile faimoasei grădini Trocadero.

Pătrunserăm înăuntru, iar eu privii în jur-mi cuprins de un vag sentiment de înduioșare retrospectivă. Iată ce-a devenit Trocadero unde, odinioară, la fie-care zi întiiu de Maiu care cădea regulat la 18 Aprilie în calendarul socialist, veneau «tovarășii», ca la umbra steagului roșiu să serbeze cu o oră mai înainte exterminarea infamului capital și a societății burgheze ! În loc de discursurile inflăcărâte ale «prietenui» Pițurea, răsună acum în vasta grădină măcăitul rațelor, găgăitul găștelor, cuturigu cocoșilor, cari trăesc la olaltă în bună înțelegere, fără să cunoască amarul luptelor de clase, bine-cuvintind pe burghezi de la societatea de avicultură cari îngrijesc să le dea mincare și băutură și — mă îndoesc dacă acest ultim avantaj îl pricep — un director așa de fain cum e Jocu.

O simfonie asurzitoare de mac-mac, cuturigu și alte salutări d'astea ne întimpinară.

Vizitarăm, sub conducerea lui Jocu, toate cuștile.

Ne minunarăm în fața găinilor faverolle și hamburgeze, ne extaziarăm înaintea găștelor de Tuluza, cari mătură pămîntul cu pintecele, ne epatarăm la vederea frumoaselor varietăți de rațe, bibilici, etc. ; dar, mărturisesc, speța de pasăre cea mai demnă de văzut mi s'a părut Anica, o roșcovană și voinică fetișcană, păzitoare vigilentă a depozitului, suverana acestui gălăgios popor de păsări. Ținea o cartă poștală ilustrată în mină. O tachinarăm :

— E de la amanteza tău Anico ?

Anica, supărată și roșie ca o creastă de

cocoș, își lăsă ochii în jos și nu răspunse. O, fericitul Pipo care e mai drag de cit chiar curcanii ei acestei Mascote durdulii !...

Cînd ajunserăm aproape de poartă, șoptii încet unuia din prieteni :

— Văzuși toate varietățile de găște ?

— Dar, de ce mă întrebî ?

— N'ai băgat de seamă că lipsește una ?

— Nu. Care ?

— Lipsește gisca — răspunsei eu grav — care să ne plătească ceva șprițuri.

Pătruns subit de această importantă lacună, amicul meu se adresă îndată lui Jocu :

— Dragă Jocule, am făcut destulă avicultură ; nu găsești că ar fi bine să facem și nițică viticultură ?

— Tocmai era să vă propun să mergem la Parisiana, două minute distanță d'aci. Hai Karmitz, dă bice cailor !

Aruncăm o ultimă și incendiară ochiadă Anichei care ținea mereu în mină cartă poștală ilustrată de la Pipo, și plecăm la Parisiana.

Intr'un boschet cu umbră mîngioasă și discretă, ne așezarăm la o masă și poruncirăm miștii de vacă, pastramă de oaie și must... de pepeni verzi și pătlăgele roșii.

Incepuserăm convorbirea asupra expoziției de avicultură, complimentînd pe Jocu pentru excelenta-î idee și străduințele-î laudabile, cînd observarăm că cine-va lipsește de la masă. Era d. Karmitz, care se retrăsese la o altă masă și se uita la noi.

— Hei, ce faci acolo Karmitz ? Vino 'ncea omule ! Îi strigă Jocu.

— Ca să vă păstrez respect, răspunse timidat d. Karmitz.

— Vino bre aici și gustă din pastrama asta.

— Săru' mina...

Karmitz se așeză între noi, dar numai pe un colț al scaunului, excesiv de modest.

— Îl vedeți voi p'asta care vă spuse vouă «săru' mina» ? zise Jocu. Are două prăvălii !

— Și unsprezece copii, domnule, complectă Karmitz care, luîndu'și inima și pingea de pastramă în dinți, începuse să se mai familiarizeze cu sinandicoasele noastre persoane cari-î inspiraseră un atît de mare respect.

Privirăm cu curiozitate la acest interesant personaj care, judecînd după ventilațiile pălăriei și după rupturile hainei, n'avea de loc aerul să învîrtească negoș în două prăvălii ; iar judecînd după barbișonul și părul lui negru, după obrazul neted, fără sbîrcituri, n'avea de asemeni înfățișarea unui tată a un-spre-zece moștenitori.

— Un-spre-zece copii, domnule, continuă d. Karmitz, dintre cari două la școală ; pe unul l'am dat la pension la d. Negoescu. Uite am și chitanță c'am plătit.

Karmitz scoase un portofoliu soios și începu să scotocească printre numeroasele-î fițuici ca să ne arate chitanța. În sfîrșit o nimeri :

— Vedeți, domnule, chitanța, eu nu știu carte de loc, dar pe ce puii mina eu e just.

— Cum, nu știți carte și conduci două prăvălii ! ? exclamarăm noi surprinși.

— O lăptărie și o librărie, răspunse cu un ton foarte natural interesantul nostru convorbitor.

Librar un om care nu știe să scrie și să

Anica cea frumoasă

citească ! ? ! Asta-î prea boacănă. Dacă am fi auzit că președintele ligei antialcoolice din Iași s'a făcut circiumar, mirarea noastră n'ar fi fost mai mare.

— Ei, cum îți merge comerțul, d-le Karmitz ?

— Mulțumesc, îmi merge bine, fiind-că eu sunt un om just, îmi place să fiu just.

Lăptăria merge foarte bine, dar îmi face concurență Regele.

— Cine îți face concurență ? întrebaram noi, crezînd că n'am auzit bine.

— Regele, repetă cu multă simplitate Karmitz. Regele, domnule, care mi-a luat și servitorii de la lăptăria mea. Dar tot de geaba, fiind-că clienții știu că eu sunt un om just.

Prin concurența Regelui, Karmitz înțelegea concurența brinzeturilor de la Cocioac ; îi plăcea însă să ne spună că Regele îl persecută pe toate căile, amorul lui propriu fiind flatat să aibă un asemenea rival.

— Dar librăria d-le Karmitz, cum o îngrijești dacă nu știți carte ?

— Par-că ce Alcalay știe carte ? Dumneavoastră nu mă credeți că nu știu carte. Uite, asta-î cartea mea !

D. Karmitz băgă mina în buzunarul pantalonilor de unde scoase triumfător o stampilă de cauciuc.

— Deputați cu pecete avurăm, zise unul din noi, avem acum și librari !

— Noi, la librărie, domnule cumpărăm cărți d'alea vechi, le spălăm și le facem frumoase ca și noi, fiind-că mie 'mi place să fiu just. Avem fizică, gramatică, *coturi*...

— Coduri ?

— Da, coturi... Dar vindem mai mult d'alea pe cari le cere toți studenții...

— Ce sunt alea ?

— D'alea groasele...

— Poate vrei să zici dicționare ?

— Așa, cum zici dumneata : *acționare* ! spuse d. Karmitz repede, vesel că a înțeles cuvîntul.

Am făcut mare haz cu toții și am închinat

EMINENTUL MAMOȘ

Madam Pastramagescu consultă pe eminentul mamoș dr. Clistirovič:

— Domnule doctor, sunt de trei ani măritată și n am nici-un copil...

— Bărbatul dumitale e... cum să zic?... este un... bărbat model?

— E la înălțime.

— N'a fost cum-va bolnav în tinerețe?

— E gras și sănătos ca un măcelar din gura pieții.

— Atunci, doamnă, mi se pare curios... trebuie să fie un caz de sterilitate ereditară... A propos, mama dumitale a avut copii?

«Zeflemeaua» mulțumește călduros tuturor ziarelor din Capitală și provincie că și-a binevoit să anunțe apariția sa și le roagă să aibă aceeași bunătate în fie-care săptămână.

CEA MAI GROZAVĂ FIARĂ

— POVESTE ÎNGROZITOARE —

Un copil se juca cu un franc la o fe-reastră de la etagiul al doilea. D'odată francul scapă jos, în curte. Nesocotitul copil face o mișcare să l prindă și... pierde echilibrul. Dar el nu cade pe pământ. Hăinuța sa se agață de zăbrelele cușcei unui tigr de la o menagerie vecină și sârmanul copil rămâne suspendat în spațiu. Tigru se repede lacom asupra prad-ei sale de care însă îl desparte grilajul. El apucă cu gura vergelele de fier, le s-gudue, își rupe doi dinți, se 'nsingerează și, în sfârșit, fierul cedează: tigrul sfîșie pe copilaș.

E'ntrebarea-acum: care e cea mai gro-zavă fiară?

Tigrul?

Dar tigrul nu ar fi putut face nici un rău, dacă nu ar fi eșit din cușcă.

Atunci, cea mai grozavă fiară să fie fiarele de la cușca lui cari au cedat și s'au lăsat să fie rupte lăsînd crudei bestii libertatea?

Nu! Cea mai grozavă fiară este: leul!

Da, domnilor, leul nou care dacă nu cădea în curte, nu se întimpla fioroasa tragedie ce am povestit.

Și, pentru ca cocoanele sensibile să nu leșine, datorî suntem să adăogăm că în realitate grozăvia nu s'a petrecut de loc: uciderea copilului a fost un simplu pre-
text ca să facem două calambururi, i-
dioate la urma urmei.

S'ar putea spune, deci, că cea mai gro-zavă fiară e calamburgiul, care, pentru a'și satisface vițitul lui ignobil, nu ezită d'a arunca în gura tigrilor ființe inocente cari lasă 'n urmă părinți neconsolați.

Coco.

PIS-MIAU-ZÎT!

Semeni grozav c'o pisicuță,
Tu ce'mi faci traiul paradis,
Că 'mi vine să îți zic, draguță...
Pis, Pis...

Și sgirii rău cite odată,
Mă iartă că 'ți-o spun pe șleau,
Sgirii și tot tu plîngi, șireată...
Miau, miau...

Dar de te prind, scumpă păpușă,
Cu vr'un motan bocciu, urit,
Din pielea'ți am să'mi fac minușă...
Zit, zit!

Romeo.

D-nii librari și debitanți de ziare din provincie sunt rugați să ne anunțe la vreme în caz când numărul foilor tri-mese nu este suficient.

UN SFAT

Domnilor ofițeri, sub-ofițeri și soldați cari pleacă în manevre li se recomandă citirea ziarului Zeflemeaua, distracție care-i va face să nu simtă oboseala marșurilor.

LUPU ȚVIBEL

COBOTAR

Al naibi Țvibel,
Ci curaj mare
Are intr'insul.
E di mirare!
Nu'ți vini-a crede!
D'atîti vreme
Il chiamî Lupu, —
Și nu sî teme!!

Potirichi.

BARBARIE POLIȚIENEASCĂ

Distinsul inginer de mine Jorj Călătorescu ni se plînge că poliția se poartă în mod sălbatic cu d-sa.

E destul să cităm un fapt:

D. Emil Petrescu, prefectul poliției, a refuzat să pună la dispoziția d-lui Jorj Călătorescu un «presse moustaches» și cosmetic pentru a 'și face toaleta.

Cînd a fost dus la judecătorul de instrucție, d. Jorj Călătorescu a protestat indignat:

— Mii de scuze monșer că sunt silit să'ți fac vizită în halul ăsta; mais ces sales types de la police se poartă comme des vauriens cu musafirii lor! Je suis degouté, pe onoarea mea...

INFORMAȚII

Gazetele serioase anunță că mai mulți fabricanți de săpun s'au prezentat la ministerul de domenii cerînd scăderea unor taxe vamale cari periclitează interesele lor

— Dacă mențineți taxele — au exclamat fabricanții de săpun desperați — atunci nu ne mai trebuie de cit fringhi!

* * *

Pompierii bulgari din Vidin, cari au dat ajutor la stingerea focului din Calafat, au fost felicitați de autoritățile românești.

Desfidem pe pompierii bulgari să stingă și focul pe care l-a aprins Sarafoff în Balcani.

* * *

Prințul Kalimaki a cumpărat tabloul «Pi-nea noastră cea de toate zilele» expus la Ate-neu de pictorul Verona.

Noi însă îndemnăm pe cititorii noștri să nu cumpere piine de cit de la Brutăria «Viața».

CITIȚI

SUFLETE DE FEMEI

ROMAN PSICHOLOGIC

DE CUNOScutUL PUBLICIST

SFINX

PREȚUL I LEU

De vânzare la librării. Se trimete și în ori-ce parte franco.

Adresa: SFINX, Francmasonă, 52

BUCURESCI

A apărut:

ESCURSIUNEA IN GRECIA

DE

PANAIT MACRI

Cu numeroase desene și fotografii

PREȚUL 45 BANI.

CASA FONDATA LA ANUL 1859

**PAPETERIE-LIBRARIA
ȘI CULORI FINE**

LA PENIȚA DE SCRIS

BICIOVSKI

CALEA VICTORIEI 51, Piața Teatrului

— BUCUREȘCI —

FURNITURI DE CANCELARIE

ARTICOLE DE SCRIS ȘI DE DESEMN

Registre de contabilitate

CĂRȚI DE VISITĂ

CULORI FINE PENTRU PICTURĂ

AQUARELLE

Expozițiune permanentă de tablouri executate în țară.

Obiecte de pictură

LUCRĂRI DE BELLE ARTE

TABLOURI, etc.

STABILIMENT

DE

LEGĂTORIE DE CĂRȚI

3, Str. Mihail-Vodă, 3

MEDALIA DE ARGINT

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produselor farmaceutice

ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS

1900

OVULE ȘI SUPOSITOARE

DE

GLICERINA SOLIDIFICATĂ

(singurele aprobate de cons. sanitar superior)

FARMACIA**A. ALTAN**FURNISORUL
Curței PrinciareSTRADA BATIȘTE
BUCUREȘCI

INSTALAȚIUNE SPECIALĂ

PENTRU

OXIGEN

LABORATOR SPECIAL

PENTRU

— ANALIZE DE URINĂ —

LICEUL**ACADEMIA ȘI ȘCOALA COMERCIALA**

VIRGILIU POPESCU

Str. General Florescu, 6-8 — Telefon, 117

AL DOILEA AN DE FUNCȚIONARE

CURSURI PRIMARE, LICEALE, COMERCIALE

După programa Statului și ACADEMIA COMERCIALĂ

pentru

BACALAUREAȚI ȘI FUNCȚIONARI

Cursuri de limbă modernă cu profesori speciali din Germania,
Elveția și Franța.

LIMBE GERMANĂ ȘI FRANCEZĂ

OBLIGATORII chiar din CLASELE PRIMARE

PE LINGĂ ȘCOALA ȘI ACADEMIA COMERCIALĂ FUNCȚIONEAZĂ UN

BIUROU COMERCIAL

in care pe lângă practica comercială se fac
și exerciții continue de corespondență comercială

ROMÂNĂ, GERMANĂ ȘI FRANCEZĂ

La examenele din Iunie și Septembrie, a. c. s'au
promovat și au dobândit certificate valabile 168 elevi

PROSPECTE LA CERERE

MUȘTAR

DIAFAN

EXTRA-FIN

DIN FABRICA DE LA FILARET

STAICOVICI

De vânzare la toate magazinele principale

DEPOSITUL GENERAL

Depoul de conserve : STAICOVICI

STR. REGALĂ, 11 bis.

DR. N. MARIESCU

DENTIST

53, CALEA VICTORIEI

BUCUREȘTI

CEREȚI

CONSERVELE

STAICOVICI

MIRCEA G. PETRESCU

FOȘT MAGISTRAT, AVOCAT

CONSULTAȚIUNI 8-10 A. M.

STRADA MERCUR 10

UN MAGASIN IDEALVoiți voi cu puține spese
Să consumați delicatose?
Adresa primilor băcani
E : DRAGOMIR & DELATEIȘANI!Doriți ca dînd puțin lei noui
Să inneați ori-ce nevoi
Intr'un bun vin de Drăgășani?
Tot DRAGOMIR & DELATEIȘANI!Din cauză că'n țară-i criză
«Eftin și bun» au ca deviză;
Haideți deci nobili gentelmani
La DRAGOMIR & DELATEIȘANI!

DUPĂ TEATRU, DUPĂ OPERĂ, DUPĂ CONCERTE, TOATĂ LUMEA IȘI DĂ

„RENDEZ-VOUS”

LA

BERĂRIA**COOPERATIVĂ**

— PIAȚA TEATRULUI —

Și cu drept cuvînt, căci: excelentele mîncări reci, berea Oppler (Peleş) de calitate
superioară, vinurile delicioase precum și conștiințozitatea prețurilor și serviciului
acestei berării împacă gusturile clientelei celei mai exigente.